Sihirli Kardeşim

Kardeşimin Başı Dertte



ANNE MAZER

ALTIN KİTAPLAR

8 YAŞ +

Mabel

- ✓ SEKİZ YAŞINDA
- ✓ TEMİZ VE TİTİZ
- ✓ DÜZENLİ
- ✓ AYAKLARI YERE BASIYOR

Violet

- ✓ BEŞ YAŞINDA
- ✓ PASAKLI VE SAVRUK
- ✓ DAĞINIK
- ✓ AKLI BİR KARIŞ HAVADA

Mabel sekiz yaşında. Oldukça temiz, düzenli ve planlı bir kız. Ama kız kardeşi Violet onun tam tersi. Herkes Violet'ın sevimli bir kız olduğunu düşünse de Mabel'a göre o pasaklının teki.

Onu beladan uzak tutmak için Mabel elinden geleni yapıyor. Ancak son zamanlarda tuhaf şeyler oluyor, yani Mabel'ın anlayamadığı şeyler... ve sonunda bir aile sırrı çözülüyor. O günden sonra iki kardeş için durdurulması mümkün olmayan mucizeler gerçekleşmeye başlıyor.

Sihirli Kardeşim, küçük dokunuşlarıyla hayatın değiştirmeye hazır! Peki, siz de hazır mısınız?

ISBN 978-975-21-1083-0
9 789752 110830

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

SISTER MAGIC
THE TROUBLE WITH VIOLET

YAYIN HAKLARI

© ANNE MAZER
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

BILL BROWN

BASKI

3. BASIM/EYLÜL 2013/İSTANBUL
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No.: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1083 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No.: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Sihirli Kardeşim

Kardeşimin Başı Dertte

ANNE MAZER

Türkçesi
İpek Demir



Yazar Hakkında

Anne Mazer gizliden gizliye Violet olmak isteyen bir Mabel'dır. Yazarlarla dolu bir ailede, New York'ta büyümüştür. Genç okuyuculara yönelik pek çok serinin yanında resimli kitapları da dahil olmak üzere otuz beşten fazla kitabın yazarıdır.

Birinci Bölüm

İki kız kardeş olan Mabel (Mebıl) ve Violet (Vaylıt) birbirlerinden son derece farklıydılar.

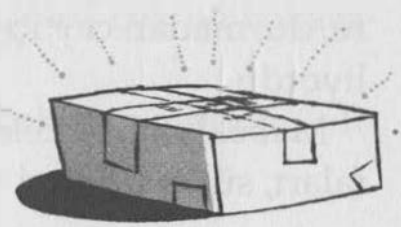
Birbirlerine benzemiyorlardı. Düşünceleri farklıydı. Oyun oynayışları farklıydı. Davranışları farklıydı.

Bazen birbirlerinden hoşlanmıyorlardı bile.

Yazın sonlarına doğru, bir gün evlerine bir paket geldi. Paket, Mabel ve Violet adına gönderilmişti.

Kare şeklindeki paket; parlak, beyaz bir kâğıda sarılmış ve bantlanmıştı. Oldukça ağırdı. Mabel gönderenin adresini fark etmedi.

Paketi içeri getirdi.



Violet heyecandan zıplayıp duruyordu. "İçinde ne var? Kim göndermiş?"

Mabel sinirlenerek, "X ışınlarım yok benim." dedi. "Sakin ol, Violet."

Ama o da paketi kimin ve neden gönderdiğini merak ediyordu. Kimsenin doğum günü değildi. Tatil zamanı da değildi. Acaba okulda ihtiyaçları olan bir şey miydi?

Paketi açtı.

Eski bir hikâye kitabıydı. Kapağın içinde parlak, gümüş rengi mürekkeple yazılmış bir yazı vardı. *"Sevgili yeğenlerim, Mabel ve Violet'a."*

"Vartan dayınız" diye imzalanmıştı.

Mabel ve Violet, her yıl Vartan dayıdan doğum günü hediyeleri alırlardı. Ama onunla şahsen hiç tanışmamışlardı. Mabel onu uzun, beyaz sakalları olan, zayıf ve yaşlı bir adam olarak hayal ediyordu. Ayrıca ona göre, durmadan çay içiyor ve bir de kedi besliyordu.

Mabel kitabı inceledi. Kalın, kaygan sayfaları, süslü harfleri ve sanki içine girebile-

cekmişsiniz hissi veren resimleriyle çok hoş görünüyordu. Koyu kırmızı kadifeden yapılmış bir kitap ayracı bile vardı.

Mabel'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel kitaptı.

Violet, "Sıra bende!" diye bağırdı. "Ben de bakacağım!"

Mabel, Violet'a baktı. Yüzüne reçel bulaşmıştı. Elleri de reçel içindeydi. Hatta saçında bile reçel vardı.

Mabel, bu kitabı kesinlikle onunla paylaşmayacaktı.

Kitap aynı zamanda Violet'a ait olsa bile.

Mabel kitabı odasına götürdü.

Violet peşinden gitti. "Artık kitabı alabilir miyim?" diye sordu.

"Kitaba zarar vereceksen, hayır."

"*Vermeyeceğim.*" Violet yapış yapış eliyle kitaba doğru uzandı. "Ona çok iyi bakacağım."

Mabel, "Bebeğime baktığın gibi mi?" diye sordu.

Violet, bebeğin saçını kısacık kesmişti. Bahar geldiği için de dudaklarını parlak yeşile boyamıştı. Üstüne üstlük bebeğin koluna yazı yazmış ve bunun bir dövme olduğunu söylemişti.

Violet, "Kitabı çok, çok, *çok* dikkatli okuyacağım." dedi. "Söz veriyorum!"

Mabel, "Oh, öyle mi?" dedi. Violet her zaman söz verirdi. Ama canı istediğinde de verdiği sözleri unuturdu.

"Önce ellerimi temizleyeceğim." Violet, ellerini tişörtüne sildi, sonra da dirseklerindeki kiri temizledi. "Gördün mü?"

Mabel, "*Neyi* gördüm mü?" diye sordu. Sonra kitabı kollarıyla kavradı.

Violet, "Lütfen, Mabel." diye yalvardı.

Mabel, Violet'a baktı. Kız kardeşi, böyle bir kitabın değerini anlayamayacak kadar küçüktü. Vartan dayı ne düşünmüştü acaba?

"Hayır." dedi. "Kitabı sana vermeyeceğim."

* * *

Violet çılgına dönmüştü. Ablasını annesine şikâyet etmeye gitti. Anneleri, bu davranışı yüzünden Mabel'ı odasına gönderdi. Kitabı pasaklı kız kardeşiyle paylaşmayı kabul edene kadar odasından çıkamayacaktı.

Bu asla olmayacaktı.

En azından öğle yemeğine kadar.

Mabel, bir kâğıt çıkardı ve ortasından aşağı doğru düz bir çizgi çekti. Sonra da yazmaya başladı.

MABEL: GERÇEKLER	VIOLET: GERÇEKLER
Sekiz yaşında	Beş yaşında
Üçüncü sınıfa başlıyor	Anaokuluna başlıyor
Temiz, taranmış, düz saçlar	Karmakarışık saçlar
Yuvarlak yüz, kahverengi gözler	Reçele bulanmış yüz
Diş ipliğiyle temizlenmiş, fırçalanmış dişler	Diş fırçası nedir bilmez
Çok düzenli	Tam anlamıyla pasaklı
Görevlerini asla ihmal etmez	Görev de neymiş?

Grafikler, tablolar ve listeler Mabel'ı hep rahatlatırdı. Bunlar ona bir şeylerin nasıl olmaları gerektiğini hatırlatırdı: tahmin edilebilir ve düzenli. Mabel görebildiği sonuçlardan hoşlanırdı.

Keşke, kız kardeşi de bir tablo ya da grafik kadar düzenli olabilseydi. Mabel, Violet'ın biraz daha kendisine benzemesini isterdi.

İkinci Bölüm

Öğleden sonra, Mabel'ın arkadaşı Simone (Simon) geldi.

Simone uzun boylu bir kızdı. Kurdeleyle bağladığı uzun, siyah saçları vardı.

Simone kelebek şeklinde mavi bir gözlük takıyordu. Kocaman bir gülümsemesi ve hafif çarpık dişleri vardı.

Simone, Violet'a, "Anaokuluna gideceğin için heyecanlı mısın?" diye sordu.

Violet başını "evet" anlamında salladı.

Simone, "Anaokulunu çok seveceksin!" dedi. "Benim en sevdiğim kısmı okumaydı."

"Okuma." Violet aniden endişelendi. Henüz okumayı bilmiyordu.

Mabel konuyu değiştirdi. "Kolye yapmak isteyen var mı?"

Simone, Violet'ın boy seviyesine inmek için eğildi. "Merak etme." dedi. "Başarılı olacaksın. Öğretmenin kim?"

Violet, "Bay Bland (Blend)." diye fısıldadı.

Mabel, "Boncuklar, isteyen yok mu?" diye tekrarladı.

Simone, "Bay Bland çok iyidir!" dedi. "Asla bağırıp çağırmaz."

Violet rahat bir nefes aldı.

Mabel, "Ben boncukları çıkarıyorum." diye ısrar etti.

Özel boncuk kutusunu yemek odasına götürdü. Boncukları büyüklüklerine, renklerine ve şekillerine göre ayırmıştı. Mavi-yeşilden sarı-turuncuya kadar gökkuşağının tüm renkleri çekmecelerin içinde parıldıyordu.

Mabel genellikle başka kişilerin onlara dokunmasına izin vermezdi. Ama şimdi onları paylaştığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Kızlar sonunda oturdular. Mabel herkese bir ip ve boncuklarını koymaları için küçük bir kutu verdi.

Dışarıda pırıl pırıl bir güneş vardı. Güneş ışığı, yemek masasının üzerindeki boncuklara yansıyordu.

Mabel mavi bir boncuk alırken, "Çok eğlenceli, öyle değil mi?" diye sordu. "Boncuk dizmeyi çok seviyorum."

Simone esneyerek, "Sıcak ve güzel bir yaz gününde yapacak daha iyi bir şey düşünemiyorum." dedi.

Mabel gülümsedi. "Ben de."

Simone boncukları ayırmaya başladı. "Yeteri kadar kırmızı kare boncuğun yok." dedi. "Ben onlardan bir kolye yapmak istiyorum."

Violet, "Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sordu.

Mabel kaşlarını çattı. "Okulun ilk gününde, sana ait, el yapımı ve kimsede olmayan bir kolye takmak istemiyor musun?"

Violet, "Pek sayılmaz." dedi.

Mabel, "En sevdiğin renklerden olsa da mı?" diye sordu.

"Hayır." Violet sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Ben arka bahçede oynamak istiyorum. Fıskiyenin altında koşacağım."

Mabel, Simone'a baktı. Arkadaşı ona arka çıkmak için ayağa fırlamıştı.

Ne var ki Simone, "Lütfen bizimle kal, Violet." demedi. Bunun yerine, "Senin için fıskiyeyi açayım." dedi.

Mabel kulaklarına inanamıyordu.

Simone, "Bizimle birlikte dışarı çıkmak ister misin, Mabel?" diye sordu.

Mabel altın renginde bir boncuk aldı. "Sanırım, ben kolyemi bitireceğim."



Mabel, kendi kendine, umrumda değil, dedi.

Tek başıma oturmak benim için dert değil.

Arka bahçeden gelen kahkaha seslerini duymak da umrunda değildi.

Simone'un, kız kardeşiyle birlikte gitmiş olması da umrunda değildi.

Çünkü boncuk dizmek, onun *en sevdiği* şeydi.

Okulun ilk gününde takmak için kendine bir kolye yapacaktı. Yeni öğretmeni bu kolyeyi onun yaptığını öğrenince çok etkilenecekti.



Mabel pencereden dışarı baktı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Gökyüzü masmaviydi. Dışarısı sıcak ve hafif rüzgârlıydı.

Okulun başlamasına daha beş gün vardı.

O zamana kadar kolyeyi bir ara bitirebilirdi. Hatta kolyeye uyan bir bilezik bile yapabilirdi.

Daha çok zaman vardı.

Ama bir daha fıskiyenin altında koşmak için zamanı olmayabilirdi.

Mabel itiraf etmeliydi ki, bazen Violet'ın çok iyi fikirleri oluyordu.

Ve bazen onun tek yapması gereken, bu fikirlere katılmaktı.

Mabel boncukları ve bitmemiş kolyesini kaldırdı, sonra mayosunu giymek için aceleyle üst kata çıktı.

Evden çıktığında, fıskiye Violet ve Simone'un üzerine sular fışkırtmaya devam ediyordu. Sırılsıklam bir hâlde kahkahalar atıyorlardı.

Mabel, "Ben de geldim!" diye bağırdı. Ve koşarak onlara katıldı.

Üçüncü Bölüm

Violet'ın uyku saati gelmişti. Mabel kolunun altında Vartan dayının kitabıyla onun odasına girdi.

"Hazır mısın, Violet?" diye sordu.

Violet'ın odasının duvarlarına ürpererek baktı.

Her duvar farklı bir renge boyanmıştı: parlak turuncu, pembe, kırmızı ve turkuaz. Violet'ın perdeleri yeşildi. Yatak örtüsü ise puantiyeli.

Mabel bu kadarı çok fazla, diye düşündü. Violet'ın odası başını ağrıtıyordu.

Kendi odası tek bir renge boyanmıştı: mat beyaz. Perdeleri sarı, yatak örtüsü krem rengiydi. Mobilyaları ise beyazdı.

Mabel giysilerini renklerine göre düzenlerdi. Kitapları alfabetik sıraya göre diziliy-

di. Oyuncakları, aileler hâlinde gruplandırılmıştı.

Bu sene kazanacağı ödüller için boş bir rafı bile vardı.

İlki, En İyi Kız Kardeş Ödülü olacaktı. Mabel, Violet'a her gece yatmadan önce Vartan dayının kitabından bir bölüm okumayı teklif etmişti.

Violet'a, "Ama çok sessiz olman şartıyla." demişti. "Bir de sayfalara dokunmayacaksın."

Violet, "Peki resimleri nasıl göreceğim?" diye sormuştu.

"Ben sana göstereceğim."

"İstediğim kadar bakabilir miyim?"

Mabel, "Evet." diyerek söz vermişti. "Kitaba dokunmadığın sürece."

Anneleri bu haberi duyunca, "Violet'a yatmadan önce kitap mı okuyacaksın? İşte benim büyük kızım!" demişti.

Tatlı zamanı gelince de Mabel'ın kâsesine fazladan bir kaşık dondurma koymuş.

Ve o gece, yarım saat daha geç yatmasına izin vermişti.

Mabel biraz suçluluk hissediyordu.

Aslında kız kardeşi çok da umrunda değildi. Tek düşündüğü, Violet'ın dikkatsiz, pis parmaklarını Vartan dayının kitabından uzak tutmaktı.

O gece Mabel, Violet'ın puantiyeli yatak örtüsünün üzerine oturup, kitabı açtı ve, "Bir varmış..." diye başladı.

Violet hemen, "Şu eğri büğrü yılan gibi şey ne yapıyor öyle?" diye araya girdi.

Mabel sabırla, "O, 'S' harfi, Violet." dedi.

"Bana tısladı."

Mabel gözlerini devirdi. "Harfler tıslamaz."

Violet, "Bu harf tısladı." diye ısrar etti.

Mabel içini çekip devam etti. "...bir yokmuş. Moranya Krallığı'nda Merriweather (Merivedır) adında genç bir sihirbaz yaşarmış..."



Violet, genç sihirbazın resmine el salladı. "Bana merhaba dedi."

Mabel, "Şişşt..." dedi. "...annesi, babası ve üç güzel kız kardeşiyle birlikte..."

Violet, "Annesi, babası, iki güzel erkek kardeşi ve bir çirkin kız kardeşiyle." diye onu düzeltti. "Kız kardeşinin burnunda üç tane siğil varmış."

Mabel, "Hikâyede böyle bir şey yok!" dedi. "...Karçiçeği kasabasında..." diye devam etti.

Violet, "Karyağışı." diye tekrar sözünü kesti.

Mabel kitabı kapattı. "Kim okuyor? Sen mi ben mi?"

"Ama Mabel, ben *biliyorum*..."

Mabel, "Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı. "Alfabeyi bile bilmiyorsun!"

"*Biliyorum*." Violet parmaklarıyla saymaya başladı. "A, B, D, P, Y, C, L. Şimdi, hikâyeyi bitir, Mabel."

"Bir daha araya girmemen şartıyla."

"Ama ya yanlış anlarsan?"

Mabel, "Okumayı bilen *benim*, sen değilsin!" dedi. "Yanlış yaparsam, *anlayamazsın* bile!"

Violet inatla, "Evet, anlarım." dedi.

Mabel derin bir of çekti. Bu iş tahmin ettiğinden daha zordu. "Lütfen, Violet."

Mabel'ın aklına o anda bir fikir geldi. "Anaokulunda, öğretmen bir hikâye okuduğunda, bütün öğrenciler sessizce onu dinlemelidir. Hadi, okul için alıştırma yapalım, tamam mı?"

Neyse ki Violet "evet" anlamında başını salladı. Oyuncak maymununu eline alıp, başparmağını ağzına soktu.

Mabel, "Tamam o zaman." dedi. Kitabı açtı. "Baştan başlayalım. Sessizce dinle. Anaokulunda olduğu gibi, tamam mı?"

Kitap heyecanlıydı. Sihirbazlar, büyülü ormanlar ve uzun, beyaz sakalları olan esrarengiz yabancılarla doluydu.

Mabel genellikle farklı tarzda kitaplardan hoşlanırdı. Öncü kızlar, atları eğiten ya da

okul piyesinde başrol oynayan kızlarla ilgili kitapları severdi.

Bu tür hikâyelerle kendi arasında bir bağ kurabiliyordu. Çünkü hepsi gerçekti. Ama Vartan dayının hikâye kitabı da güzeldi. Her şey uydurmaca olsa da.

Yakında, Violet bile neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını anlayacaktı. Örneğin, S harfi kimseye tıslamazdı. Ve kitaplardaki sihirbazlar küçük kızlara el sallayıp, "merhaba" demezlerdi.

Violet kitabı çok sevmişti. Dikkatle dinliyordu.

Bölümün sonuna geldiklerinde, Violet'ın gözleri kapanmaya başlamıştı. Mabel parmak ucunda yürüyerek kapıya gitti. Işığı söndürdüğünde, kız kardeşi çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Dördüncü Bölüm

Mabel kendisiyle son derece gurur duyuyordu.

Violet'a anaokulu için dinleme yeteneği kazandırmıştı. Kız kardeşini uyutmuştu. Vartan dayının kitabını lekelerden, kıvrılmış sayfalardan ve dikkatsiz dokunuşlardan korumuştu. Kitabı, *Violet*'tan korumuştu.



Şimdi, odasına geri dönmüş ve bir kâğıt çıkarmıştı. Liste yapma zamanıydı.

OKUL BAŞLAMADAN ÖNCE YAPILMASI GEREKENLER

1. Boncuklu kolyeyi bitir ve ona uyan bir bilezik yap.
2. Yaz tatilinde okuduğun tüm kitapların listesini çıkar.
3. Violet'a anaokulu için bilmesi gereken her şeyi öğret.
4. Çalışma masanın çekmecelerini ve dolabını düzenle.

Çok fazla iş vardı ama Mabel hepsinin üstesinden gelebilirdi. Düşünceli bir ifadeyle kaleminin ucunu çiğnedi. Sonra da bir sonraki listeyi yazmaya başladı.

OKUL BAŞLAMADAN ÖNCE ANNEMİN YAPMASI GEREKENLER

1. Violet'ı ve beni ayakkabı alışverişine götür.
2. Okul malzemelerimizi al: cetvel, kalem, boya kalemleri, mendil, sırt çantası vs.
3. Violet'a yeni okul kıyafetleri al.

ANNEYE HATIRLAT

1. Violet'a UYUMLU kıyafetler alması gerektiğini
2. Yarın öğleden sonra babamın dükkânında çalışacağımı
3. Her zaman yaptığım gibi, yeni okul kıyafetlerimin hepsini babamın dükkânından alacağımı

Mabel listelerini yeniden gözden geçirdi. Kaşlarını çattı. Annesinin listesinde üç, kendi listesinde dört madde vardı. İki tane yapılacaklar listesi, üç tane de hatırlatma. Ve okulun başlamasına beş gün vardı.

Annesini hemen harekete geçirmesi gerekiyordu.

Bunu yaparken, annesine Violet'ın uyuduğunu da söyleyecekti. Violet'ı sakinleştirmek her zaman bu kadar kolay olmuyordu.

Annesi aşağıda, oturma odasındaydı. Kendi ablası Dolores'le telefonda konuşuyordu.

Dolores teyzenin çocuğu yoktu, bu yüzden bütün ilgisini Mabel'a vermişti. Violet gelene kadar.

Artık kucaklamaların ve öpücüklerin çoğunu Violet alıyordu.

Küçük kız kardeşler ve erkek kardeşler gelince genellikle böyle olurdu. Mabel bunu fazla dert etmemeye çalışıyordu.

Annesi derin bir sohbete dalmıştı. Mabel'ın odaya girdiğini fark etmedi.

Dolores'e, "Vartan onlara bir masal kitabı yollamış." diyordu. "Mabel, yukarıda Violet'a okuyor."

Mabel durup bekledi.

Sıra şimdi annesinin, "Mabel'a her zaman güvenebilirim." ya da, "Mabel bana çok yardımcı oluyor." diyeceği kısma gelmişti.

Ama bunun yerine annesi sesini alçaltıp, "*Sanırım* bu normal." dedi. "O yaşa geldiğini biliyorum..."

Hangi yaşa? Mabel, sözleri duyabilmek için öne doğru eğildi.



Annesi, "Ailemiz için büyük bir sorun olabilirdi." diye devam etti. Bir süre sessiz kalıp Dolores'in sözlerini dinledi.

Ben mi? Sorun mu? Mabel duyduklarına inanamıyordu.

Annesi, "Kimsenin bilmesini istemiyorum." dedi.

Neden söz ediyorlardı? Mabel sessizce yaklaşırken parke gıcırdadı.

Annesi arkasını döndü. "Mabel!" Endişelenmiş gibiydi. "Ne kadar zamandır oradasın?"

Mabel kekeleyerek, "Ah, çok fazla olmadı." dedi.

"Başkalarını gizlice dinlemenin yanlış bir şey olduğunu biliyorsun."

Mabel, "Dinlemiyordum." diye itiraz etti. "Violet'ı yatırdım. Seninle okul alışverişi hakkında konuşmak istemiştim."

"Şimdi olmaz, tatlım. Dolores teyzenle konuşuyorum."

"Ne hakkında?"

Annesi eliyle ona gitmesini işaret etti. "Bu büyükleri ilgilendiren bir konu."

Annesi, "Teşekkür ederim." dememişti. Mabel çıkarken kapıyı çarptı.

Sonra da ayaklarını sertçe yere vurarak üst kata, odasına çıktı ve yatağına uzanıp düşünmeye başladı.

Annesi, "O yaşa geliyor..." demişti.

Bu ne yaşıydı?

Mabel kendi kendine yüksek sesle, "Saat ona kadar uyanık kalabilecek kadar büyüdüm mü?" diye sordu. "Daha fazla mı ev

işi yapacağım? Bisikletle tek başıma parka gidebilecek miyim? Artık, Violet için endişelenmem gerekmiyor mu?"

Ama bunlar, aile için neden sorun olsundu ki?

Mabel bu konuda düşündükçe, her şey daha da içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu.

Beşinci Bölüm

Ayakkabı mağazasındaki satış elemanı kadın, Violet'ın yeni spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlamak için eğildi. "Nasıl, rahat mı?"

Violet, oranj rengi boğazlı ayakkabılara baktı. "Bunlar... portakal rengi." dedi. "Sanki ayağımda gazoz varmış gibi geliyor."

Satıcı kadın Mabel'ın annesine baktı. "Çok tatlı bir kız."

Mabel içini çekti. Küçük kız kardeşi her zaman tatlıydı. Utanç verici olduğu zamanlar hariç.

Violet koltuktan fırladı. Dükkânın içinde hoplaya zıplaya yürüdü. Aynada portakal rengi ayaklarına baktı ve sonra annesiyle ablasına döndü.

"Onları istiyorum."



Annesi başını salladı.

Mabel, "Portakal rengi ayakkabılar mı?" dedi. Okulda *hiç kimse* böyle ayakkabı giymiyordu. "Emin misin?"

Ayrıca, kız kardeşinin zaten deniz mavisi pantolonları, pembe çorapları, sarı-yeşil tişörtleri vardı. Bunlarla, yürüyen bir mum boya takımına benzeyecekti.

Bir de ayakkabının bağcıkları da çok uzundu.

Mabel, "Cırt cırtlı ayakkabıya ne dersin?" diye öneride bulundu.

Violet, "Bağcık bağlamayı biliyorum." dedi.

Mabel, "Hayır, bilmiyorsun." dedi.

Violet, "Evet, *biliyorum.*" dedi.

Anneleri kaşlarını çatarak Mabel'a baktı. "Violet bağcıklarla başa çıkabilir. Olumlu düşün, Mabel."

Bu neden Mabel'ın suçu oluyordu ki? O yalnızca gerçeği söylüyordu. Violet'ın bağcıkları okula giderken yolda çözüldüklerinde, anneleri onları bağlamak için yanlarında olmayacaktı.

Mabel sandalyesine yaslandı. Annesi, satış elemanı kadına boğazlı spor ayakkabıların fiyatını sordu.

Kadın, "Sadece bugün için indirimdeler. Yüzde elli hem de." dedi.

Mabel, harika, diye düşündü. Büyük ihtimalle, başka kimse onları almak istemiyordu.

Satıcı kadın, "Cırt cırtlı modeller de yok." diye ekledi.

Annesi, "Önemli değil." dedi. "Bunları alacağız. Mabel'ın da spor ayakkabıya ihtiyacı var."

Mabel'ın genellikle okul alışverişinin en sevdiği kısmı bu olurdu. Yeni ayakkabı almaktan çok hoşlanırdı.

Satıcı kadın, "Sen de kardeşininkilerle uyumlu, portakal rengi, boğazlı ayakkabı ister misin?" diye sordu.

Mabel, daha az istediği bir şey düşünemiyordu. Neredeyse bağırarak, "*Hayır!*" dedi. Sonra davranışlarına dikkat etmesi gerektiğini hatırlayarak, "Teşekkür ederim." diye ekledi.

"Peki, pembe ve turkuaz renkli bu yeni modele ne dersin? Senin yaşındaki kızlar arasında çok moda."

Mabel, "Bütün giysilerimle giyebileceğim bir şey istiyorum." dedi. "Klasik bir şey."

Satış elemanı kadın, bir sürü kutu getirdi. İlk kutuyu açıp içinden bej rengi bir çift tenis ayakkabısı çıkardı.

Çok sade bir ayakkabı almasına karşın Mabel yine de denemeye karar verdi.

Satıcı kadın, bağcıkları bağlamasına yardım etmek için eğilirken, "Ben yapabilirim." dedi.

Mabel bağcıkları sıkmaya başladı. "Görüyor musun Violet, ayakkabı *böyle* bağlanır.

İlk önce bağcıkları sıkılaştırıyorsun, sonra üstten çekiyorsun..."

Violet, Mabel'a kaşlarını çatarak, *"Biliyorum."* dedi.

Mabel ayağa kalkıp, *"Bilmiyorsun."* dedi. "Ve ben de bunu her sabah senin için yapmak istemiyorum."

Mabel ayaklarına baktı. Hafif bir *pıt* sesi duydu. Bağcıklar çözülmüştü.

Mabel, "Bu nasıl oldu?" dedi. Tekrar oturdu, bağcıkları elinden geldiği kadar sıkıca çekti ve sonra da üst üste iki düğüm attı.

Kız kardeşine, "Bu şekilde asla açılmazlar." dedi. "Anladın mı?"

Parmak uçlarını hafifçe kıpırdattı. Bağcıklar yeniden açıldı.

Violet, "Mabel, bağcıklarını bağlayamıyor!" diye sevinçle bağırdı. *"Mabel bağcıklarını bağlayamıyor!"*

"Bu doğru değil!" Mabel'ın suratı kıpkırmızı olmuştu.

Yeniden denedi ama bağcıklar çözülüp duruyordu. "Bu ayakkabılarda bir şey var. Başka bir çift deneyeceğim."

Satış elemanı kadın, Mabel'a beyaz bir çift ayakkabı verdi. Onlar da çözüldü.

Annesi, "Doğru bağladığına emin misin, Mabel?" diye sordu.

"Evet!" Mabel üçüncü çifti ayağına giydi. Bu kez ayakkabıları bağlamadı. Ayağa kalktığında, uzun bağcıklar yerde sürünüyordu.

Violet, "Takılıp düşme, Mabel." diye onu uyardı.

Mabel aynanın önünde durdu. Ayakkabılarına baktı.

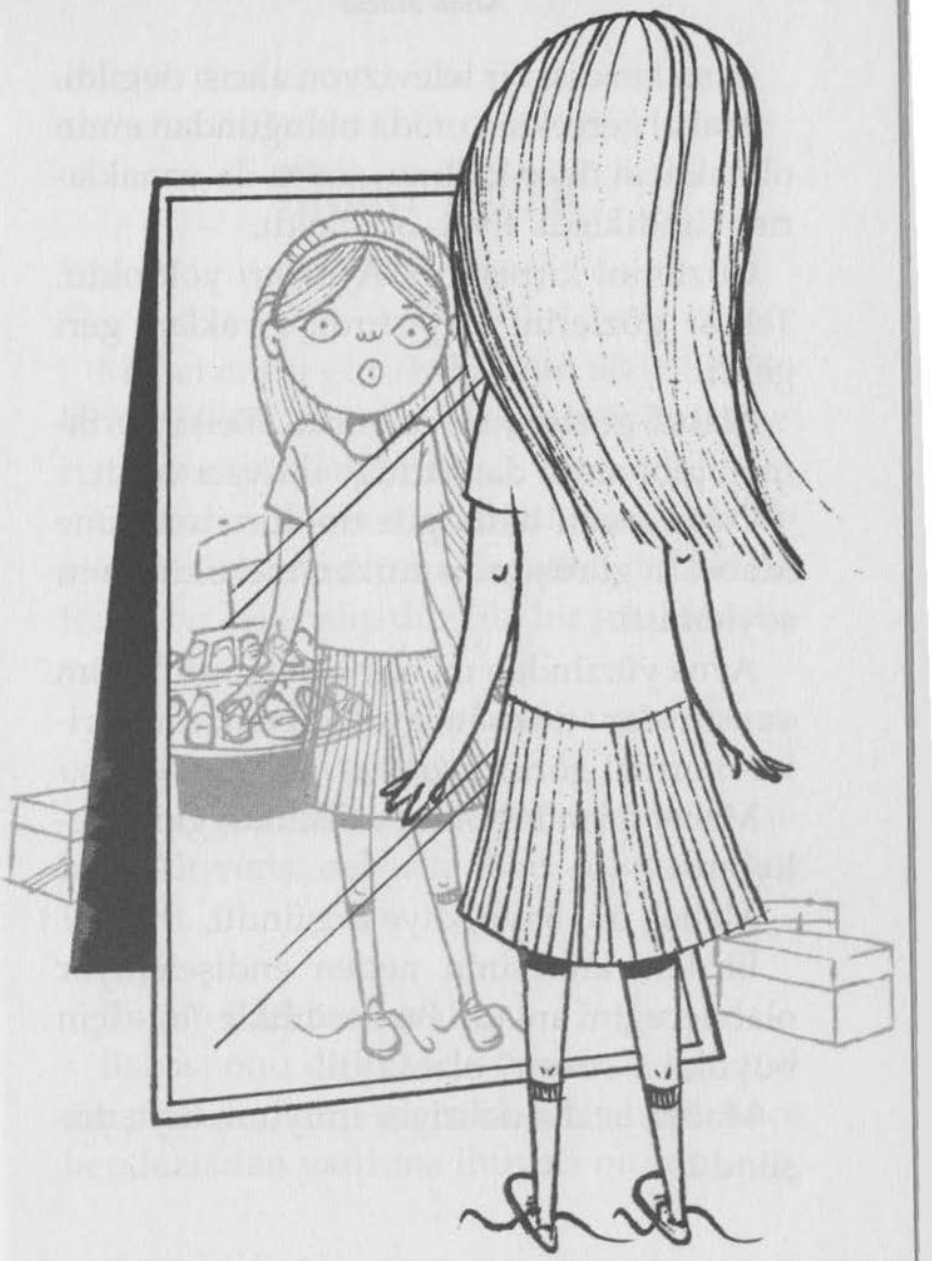
Tamam, şimdi bağlı değillerdi. Bol duruyorlardı. Bağcıkları bağlamış olsaydı, ayağına daha uygun görünebilirlerdi.

Ama oldukça rahattılar. Koyu mavi ayakkabılar bütün giysilerine uyacak doğru renkti.

Ama yine de bir tuhaflık vardı. Mabel aynaya bakınca, görüntüsü gidip geliyordu.

İşte, oradaydı. Şimdi de yok olmuştu.

Görüntü kalitesi kötü olan bir televizyon gibiydi.



Ama kendisi bir televizyon alıcısı değildi.

Mabel gerçekten orada olduğundan emin olmak için önce kolunu, sonra da yanaklarını çimdikledi. Evet, oradaydı.

Gözlerini kırpıştırdı. Ayakları yok oldu. Tekrar gözlerini kırpıştırdı. Ayakları geri geldi.

Mabel gözlerini ovuşturdu. Belki de Simon gibi onun da gözlüğe ihtiyacı vardı.

Oysa geçen hafta göz doktoru annesine Mabel'ın görüşünün mükemmel olduğunu söylemişti.

Ayna yüzünden mi böyle oluyordu? Tüm yansımalar -dükkân, ayakkabılar, müşteriler- normal görünüyordu.

Mabel dışında. Onun yansıması gidip geliyordu.

Mabel, oh, hayır, diye düşündü.

Birden, annesinin neden endişeleniyor olabileceğini anladı. Bu kesinlikle "aile için büyük bir sorun" olabilirdi.

Mabel, acaba deliriyor muyum, diye düşündü.

Altıncı Bölüm

Mabel ertesi gün, babasının Sizin Seçtikleriniz isimli dükkânında giysi dolu alışveriş arabasıyla ilerliyordu.

Sonbaharlık ceketlerin bulunduğu bölümünün önünde durdu. Sepetten fitilli kadifeden bir ceket alıp düzgün bir şekilde askıya astı.

Bir müşteri, "Bugün babana yardım mı ediyorsun?" diye sordu.

Mabel gururla başını "evet" anlamında salladı. Alışveriş arabasını diğer askıya doğru ilerletti.

Bugün özel bir gündü.

Babası onu dükkânda çalışması için tutmuştu. Okullar başlamadan bir hafta önce hep fazladan yardıma ihtiyacı olurdu.

Mabel'a sarılarak, "Güvenilir ellere ihtiyacım var." demişti. "Bir numaralı yardımcıma her zaman güvenebilirim."

Sizin Seçtikleriniz'de, çocuk ve yetişkin giysileri satılıyordu. Aynı zamanda kar botları, şapkalar ve birtakım oyuncaklar da satılan ürünler arasındaydı.

Dükkânda altı tane giysi deneme kabini vardı.

Mabel'ın işi kabinlerin içinde bırakılan giysileri yerine asmaktı.

Giysileri askılara asıyor, düzeltiyor ve doğru bölüme geri götürüyordu.

Bütün bedenlerin ve renklerin sıralı olmasına dikkat ediyordu.

Babası bazen onun müşterilerle ilgilenmesine bile izin veriyordu.

Mabel, babasının dükkânında çalışmayı çok seviyordu.

Violet da dükkânda çalışmak istedi.

Babası, "Üzgünüm, bugün çok meşgulüz, Violet." dedi. "Kimseyi sana göz kulak olması için görevlendiremeyiz."

Annesi, "Büyüyüp, Mabel gibi üçüncü sınıfa gidene kadar bekle." diye söz verdi.

Mabel ve babası birbirlerine baktılar. Violet *belki* birkaç sene sonra dükkânda çalışabilirdi. Belki de çalışamazdı.

Violet dükkânı ziyaret ettiğinde, askıların arasına saklanıyordu. Fiyat etiketlerini çıkarıyor, erkek çoraplarını ve erkek çocuğu mayolarını deniyordu.

Birisinin sürekli ona göz kulak olması gerekiyordu.

Mabel'a kimsenin göz kulak olması gerekmemişti.



Bugünün özel olmasının başka bir nedeni daha vardı.

Mabel işi bitince, okul için yeni kıyafetlerini seçecekti. Bu yüzden çalışırken bir liste yaptı.

Giysi dolabı (Ona aklından bu ismi verdi.)
Ekose etek ve üzerine uyan bir kazak
Uzun kollu, düğmeli gömlekler; beyaz, pembe ve açık sarı
Koyu mavi ve haki pantolonlar
Koyu kırmızı yün ceket
Saç bantları
Dize kadar çoraplar
Bir takım, haftanın günlerinin yazılı olduğu iç çamaşırları

Mabel hep bir okul üniforması olmasını isterdi. Ama babasının dükkânından kendi üniformasını seçmek daha iyiydi.

Bu babasını mutlu ediyordu, tabii Mabel'ı da. Çünkü bütün istediklerini oradan alabiliyordu.

Mabel'ın babası onun her zaman kendisini özel hissetmesini sağlıyordu. Ayrıca babası kızlarından herhangi biri için asla kötü bir kelime kullanmazdı. Üstelik Violet gibi bir kız kardeşe sahip olmanın ne kadar zor olduğunu anlıyor gibiydi.

Mabel, babasının kendisiyle birlikte okula yürümesinden çok hoşlanıyordu. Her konuda konuşuyorlardı: okul, ev ödevleri, onları güldüren şeyler ve en sevdikleri film sahneleri.

Mabel bunu düşünerek gülümsedi.

Mabel tam boy aynasının önünden geçerken kendini gördü. Durdu ve yansımasının dün olduğu gibi gidip gelmesini bekledi.

Ama bu olmadı.

Başka bir aynaya baktı, sonra da başka bir aynaya. Hâlâ oradaydı.

Tanrı'ya şükür!

Mabel, bir eşofman altını rafa geri koydu. Bir dizi koşu şortu düzeltti ve bir kazak katladı.

Acaba, olanları ben mi hayal ettim, diye düşündü. Ama bu da iyi bir şey değildi. Yine de aklını kaçırıyor olabileceğini düşündü. Belki de bu yüzden spor ayakkabılarını bağlayamamıştı.

Babası koridordan kendisine doğru ilerliyordu.

Mabel annesinin sözlerini tekrarlayarak, "Baba, ben... ah... şey, ailem için büyük sorun yaratabilecek yaşta mıyım?" diye sordu.

Babası onun bu sorusu karşısında oldukça şaşırmıştı. "Tabii ki hayır, bal kabağım. Sen bize hiçbir zaman sorun çıkarmadın."

Mabel, "Peki, bizim ailemizde delirmiş insanlar var mı?" diye devam etti.

Babası bir süre düşündü. "Kesinlikle acayip olduklarını söyleyebileceğim bazı insanlar var." dedi. "Ya da biraz tuhaf. Ama deli yok."

"Peki ya çocuklar arasında?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Babası yere düşmüş bir tişörtü kaldırdı. "Senin aklına gelen biri var mı?"

Mabel, "Ah, şey... ben." dedi.

Babası şaşkınlıkla içinde, "*Sen mi?* Deli mi?" dedi. "İşte, *böyle* düşünmen gerçekten delilik. Sen benim tanıdığım en akıllı ve duygusal çocuklardan birisin."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz eminim."

Mabel derin bir "oh" çekti. "Teşekkürler, baba. Bu konuda artık endişe etmeyeceğim."

Babası gururla, "İşte, benim kızım." dedi.

Yedinci Bölüm

Mabel'ın babası, "Bugün bana çok yardımcı oldun." dedi. Araba yoluna girip, arabayı park etti. Sonra ona, üç tane katlanmış beş dolar verdi. "Bunun her sentini hak ettin."

Mabel'ın gözleri gururla parlıyordu. Yarın bankaya gidecek ve parayı hesabına yatıracaktı.

"Annene yardımcı ol, tamam mı bal kabağım? Ben dükkâna geri dönüp bir iki saat daha çalışacağım."

"Peki, baba." Mabel, babasının yanağından öpüp arabadan indi. Babasına el salladı ve koşarak merdivenleri çıktı.

Mabel evin kapısını açınca, annesini girişte yerde oturur buldu. Çantasının içindekileri etrafına dökmüştü.

Rujlar, kalemler, kartlar, kitaplar ve ajandası bir yığın hâlinde etrafa dağılmıştı.

Mabel'ın annesi, "Burada değil." diye tekrarlıyordu. *"Burada değil."*

Mabel, "Anne?" dedi. "Ne oldu?"

Annesi başını kaldırıp ona baktı. "Cüzdanımı kaybettim!" dedi. "Hiçbir yerde bulamıyorum. Kredi kartlarımızı iptal ettirmek zorunda kalacağım." Neredeyse ağlayacak gibiydi.

Mabel derin bir nefes aldı. Buradaydı. Hazırdı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Cebinden bir not defteri çıkardı. "Organize olalım, anne. Cüzdanını bırakmış olabileceğin yerlerin bir listesini yapalım."

Annesi ona minnettar bir ifadeyle baktı. "Teşekkür ederim, Mabel. Sen olmasan ben ne yapardım?"

Mabel alçakgönüllü bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Hiç önemli değil."

Violet birden koridorda belirdi. Giysilerinin üzerinde boya lekeleri vardı. Ayakları çıplak ve kirliydi. Üzerinde kurumuş boya bulunan bir fırça cebinden dışarı fırlamıştı.

"Yerdekiler de ne?" diye sordu.

Annesi, "Kayıp cüzdanımı arıyorum." diye açıkladı.

Violet odadan çıkarken, "Oh." dedi.

Mabel tükenmez kaleminin kapağını açtı. İşe koyulmaya hazırdı. "Anne? Yaptıklarını yeniden düşünelim. Cüzdanını en son nerede gördün? Ne yapıyordun?"

Annesi, "Koridordaydım." dedi. "Çantamdan pembe rujumu çıkarıyordum..."

Mabel, "Çantanın içini aradın mı?" diye sordu.

"Üç kere."

"Masa çekmecelerini? Masanın üzerini? Alışveriş torbalarını?"

Annesi, "Bu yerlerin hepsine baktım." dedi.

Violet geri geldi. "Buldun mu?"

Annesi, "Henüz değil." dedi.

Violet, "Yardım edeceğim." dedi. Yere oturup bağdaş kurdu ve gözlerini kapadı.

Mabel bu arada onu görmezden gelmeye çalışıyordu.

Violet titreyerek, "Cüzdanın çok çok soğuk bir yerde." dedi. "Buz kalıpları görüyorum."



Annesi, "Buz kalıpları mı?" diye tekrar etti. "Sanmıyorum, tatlım."

Violet, "Her yerde buz var." diye ekledi.

Mabel öksürdü. Neden, deliriyor muyum diye endişe etmişti ki? Eğer bu ailede bir deli varsa, o da Violet idi.

Violet'a, "Lütfen bir daha araya girme." dedi. "Burada önemli bir iş yapıyoruz."

Violet son olarak, "Cüzdan buzlukta." dedi. Gözlerini açıp ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Mabel, *Tanrı'ya şükür*, diye düşündü.

Annesine, "Cüzdanını başka nerede bırakmış olabilirsin?" diye sordu. Violet'ın saçma fikirleri bile onu araştırmasından alıkoyamazdı.

Mabel bir yandan da, benden çok iyi bir özel dedektif olur, diye düşünüyordu.

Ya da televizyon muhabiri.

Annesi, "Ah, oturma odasında, kanepenin minderlerinin altına bile baktım." dedi. "Gerçekten Mabel, *her yere* baktım."

Mabel ayağa fırladı. Televizyonun arkasını ve sallanan sandalyenin altını aradı. Pencere kenarlarına baktı ve kitaplığın tepesini eliyle kontrol etti. Kütüphanedeki kitapları aşağı indirdi.

Hiçbir yerde yoktu.

Geri döndüğünde, annesi paltosunun ceplerini boşaltıyordu.

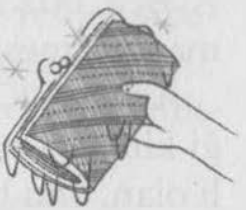
Kadın üzgün bir ifadeyle, "Burada bir paket sakız, bir miktar bozuk para, birkaç buruşmuş mendil ve daha önce kaybettiğim bir kütüphane kartı var." dedi. "Ama cüzdan yok."

Mabel en profesyonel tavrını takınıp, "Anneciğim, cüzdanını bulana kadar bu evin her köşesini arayacağız." diyerek ona söz verdi.

O sırada Violet yeniden ortaya çıktı.

Mabel, "*Şimdi* ne var?" diye sordu.

"Onu buldum." Violet cüzdanı havaya kaldırdı.



Cüzdanın üzerinde buzlar vardı. Kopçasının üzerindeki buz kristalleri erimeye başlamıştı. Cüzdandan yere su damlıyordu.

Annesi sevinçle bağırdı. "Violet! Sen bir meleksin! Sen bir rüya çocuksun! Beş yaşındaki bir mucizesin! Onu buldun!"

Anneleri cüzdanın üzerindeki buzları sildi. "Hesabımı dondurmuşlardır!" diyerek espri bile yaptı.

Mabel, "Anne." dedi. Buna inanamıyordu. "Cüzdanın *buzluğa nasıl* girdi?"

Annesi, "Ah, belki onu donmuş bezelyelerle birlikte buzluğa attım." dedi. "Ya da balıklarla."

Mabel inanamayarak, "Ve farkına varmadın?" dedi. *Asıl* inanılmaz olan, Violet'ın cüzdanın orada olduğunu bilmesiydi. Ve tek yaptığı, yere oturup, gözlerini kapamak olmuştu.

Ya da belki de cüzdanı buzluğa Violet koymuştu? Hayır, Violet bile bunu yapmazdı. Ayrıca, buz kristallerinin oluşması için zaman geçmesi gerekirdi.

Annesi, "Oh, cüzdanın oraya nasıl girdiği kimin umrunda?" diye bağırdı. "Önemli olan, onu bulmam."

Annesi yeniden Violet'a döndü. "Violet, sen kesinlikle harikasın. Hayatımı kurtardın. Bunu nasıl yaptın, hiç bilmiyorum."

Mabel, "Ben de." diye homurdandı. Olanları hiç anlamıyordu. *Kız kardeşini* hiç anlamıyordu.

Şimdi, gururla ışık saçma sırası Violet'taydı. "Ben büyük bir kızım."

Annesi, "Kesinlikle öylesin." diyerek ona hak verdi. "Binlerce kez teşekkür ederim."

Mabel, *Violet'ın şansı yaver gitti*, diye düşündü. *Ama ya ben? Bana teşekkür yok mu?*

Sekizinci Bölüm

Mabel'ın annesi, cüzdan için yaşanan onca heyecandan sonra, o gece eve yemek sipariş etmenin uygun olacağına karar vermişti.

Pizza yeni gelmişti. Herkesin karnı açlıktan zil çalıyordu.

Mabel'ın babası ilk kutuyu açtı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, karısına, "Sandra?" dedi. "Sen ne sipariş ettin?"

"İki büyük sade pizza." dedi. "Neden sordun?"

"Ama buraya karışık koymuşlar."

Anneleri, "Oh, Tanrım." dedi. "Herhâlde siparişleri karıştırdılar. Arayıp değiştirmelerini söylememi ister misin?"

Babaları, "Yenisinin gelmesini bekleyemem." dedi. "Bugün dükkânda işler o kadar yoğundu ki, öğle yemeğini bile yemedim. Şimdi ne olsa yerim."

Bir dilim pizza alıp tabağa koydu. "İlk parçayı kim ister?"

Violet, "Ben!" dedi. "Karışık pizzaya *bayılırım.*"

Babası ona büyük bir dilim verirken, "Bugün senin şanslı günün, Violet." dedi.

Mabel, "*Benim* şanslı günüm değil." diye homurdandı. Mabel, pizzasının üzerinde hiçbir şey olmasını istemezdi.

Babası ona küçük bir dilim verdi. Mabel suratını asarak, sevmediği parçaları ayırdı. Bir ısırık aldı. *Iyyyy.* Mantarların tadını hâlâ alabiliyordu.

Neden onlara başkasının siparişini getirmişlerdi? Ve neden başka bir gün değil de bugün?

Önce buzluktaki cüzdan, şimdi de karışık pizza siparişi. Dün, çılgın ayakkabı bağcıkları ve kaybolan bir yansıma.

Son birkaç gündür bir sürü tuhaf şey olmuştu.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Babasının dediği gibi, bu kesinlikle bir rastlantıydı. Kötü şans zinciri yaşıyorlardı.

Violet dışında, tabii ki. Mabel'ın canını en çok da bu sıkıyordu.

Mabel'ın annesi bir bardağa meyve suyu doldurdu. "Bugün Simone geldi." dedi. "Seni arıyordu Mabel."

"Ona işte olduğumu söyledin mi?" Mabel kendini iyice büyümüş hissediyordu.

Annesi, "Evet, söyledim." dedi. "Seni kaçırdığına üzüldü. Neyse ki Violet buradaydı."

Violet, "Simone ve ben parka gittik." dedi. Bir dilim pizza daha almak için tabağını uzattı. "Futbol oynadık."

"Sen ve Simone mu?"

Violet başını "evet" anlamında salladı. "Çok eğlendik."

Mabel, ama Simone benim arkadaşım, diye düşündü. Simone'un Violet'la birkaç saat geçirdikten sonra kendisiyle arkadaşlığa devam etmesini umut etti. Violet'ın utanç verici bir şey yapmamış olmasını diledi.

Örneğin; futbol topuyla konuşmak ya da daha kötüsü, topun onunla konuştuğunu iddia etmek gibi. Hatta oyun için kendi kurallarını icat etmek gibi. Violet'ın ne yapacağını asla tahmin edemezdiniz.

Bundan sonra, herkes susup pizzasını yedi. Duvardaki saat tik tak sesleri çıkarıyor, ılık bir rüzgâr perdeleri dalgalandırıyordu.

Sonra, çalan kapı sessizliği bozdu.

Babaları, "Şimdi ne var?" dedi.

Kapı yine çaldı. Kimse kıpırdamadı.

Violet sandalyesinden kalkıp, "Ben açarım!" dedi.

Mabel onun arkasından, "Önce izin iste, Violet!" dedi. Birinin ona sofra kurallarını hatırlatması gerekiyordu.

Violet birkaç dakika sonra geri döndü. Bir yabancının elini tutuyordu.

Mabel, kız kardeşinin yabancıların elini tutmasını istemezdi. Bu, doğru bir davranış değildi. Özellikle de bu adam gibi yabancıların.



Mabel adamı daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, nedense ona tanıdık geliyordu.

Adam, çizgili takım elbisesinin içine gümüş kol düğmeleri olan beyaz bir gömlek giymişti. Elinde büyük, deri bir çanta taşıyordu. Parmaklarında yüzükler vardı. Gözleri, rüzgârlı bir gündeki gökyüzü gibi soluk mavi renkteydi.

Yabancı, "Merhaba Sandra." dedi. "Merhaba Arthur (Artur)."

Annesiyle babasının isimlerini nereden biliyordu?

"Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordu. "Kendi küçük erkek kardeşini?"

Erkek kardeş mi? *Kimin* erkek kardeşi?

Mabel'ın kardeşi değildi. Babasının da değildi, babası tek çocuktu. Annesinin erkek kardeşi miydi? Annesinin bir kız kardeşi vardı, Dolores teyze. Onun da erkek kardeşi olamazdı, olsaydı Mabel'ın ondan haberi olurdu.

Olsaydı, Mabel'ın ondan haberi olmaz mıydı?

Annesi, boğuk bir sesle, "Vartan." dedi. Neredeyse konuşamayacak kadar şaşırmıştı.

Mabel, "Vartan dayı? Bu *Vartan dayı* mı?" diye sordu.

Mabel, her zaman Vartan dayının onun büyük dayısı olduğunu düşünmüştü.

Onu, babasından daha genç biri olarak hiç hayal etmemişti. Dayısını çizgili takım elbise ve gümüş kol düğmeleriyle de hiç hayal etmemişti.

Onun, haber vermeden kapılarında belirivereceğini de hiç hayal etmemişti.

Ve özellikle de onu küçük erkek kardeş olarak hiç hayal etmemişti. Bundan neden daha önce haberi olmamıştı?

Dokuzuncu Bölüm

Kendini ilk toparlayan babası oldu. Onun elini sıkarken, "Vartan!" dedi. "Hoş geldin! On yıldan fazla oldu, öyle değil mi? Seni en son düğünümüzde gördük. Bizim artık iki güzel kızımız var."

Vartan dayı önce Mabel'a döndü.

"Demek bu, Mabel." dedi. "Sadık ve güvenilir bir arkadaş. Aklı başında bir kız."

Babası, "Çok doğru bildin." diye onu onayladı.

İltifatlardan Mabel'ın başı dönüyordu. Vartan dayı, onun hakkındaki her şeyi nereden biliyordu?

Vartan dayı, Violet'a sarıldı. "Ve bu da çılgın, muhteşem Violet olmalı. Biz zaten tanıştık."

Violet, "Birçok kez." dedi. "Biz birlikte pikniğe gittik. Vartan dayı ve ben birlikte ağaç-

lara tırmandık. Onunla birlikte uçurtma uçurduk."

Mabel başını iki yana salladı. Violet ne zaman gerçekleri söylemeye başlayacaktı?

Babaları, "Otur, Vartan." dedi. "Biraz pizza al." İkinci kutuyu gösterdi. "Epeyce var. Sandra bu gece fazladan sipariş verdi."

Vartan dayı bir sandalye çekti. Kucağına büyük, beyaz, kumaş bir peçete koydu. Sonra da gümüş kol düğmelerini çözdü.

"Pizza mı? En sevdiğim şey." dedi. Bu sırada ışıklar titreşti. Odada bir rüzgâr esti.

Mabel'ın annesi, içinde meyve suyu olan bardağını devirdi. Döküleni silmek için hemen bir peçete aldı.

Babaları, "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

"Sadece buralardan geçiyordum." Vartan kendisine bir bardak meyve suyu koydu.

"On yıldan sonra 'sadece buralardan geçiyordun', öyle mi?" Anneleri ilk defa konuşuyordu.

Vartan başını "evet" anlamında salladı.

Babaları, "İstediğin kadar kalabilirsin." dedi. "Dinlen, görülecek yerleri gez, arkadaşlarınla görüş..."

Anneleri, Vartan'a, "Ne zaman gideceksin?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim." Vartan kızlara göz kırptı. "Endişelenme Sandra, sana yük olmayacağım."

Anneleri, "Bunun için endişelenmiyorum." dedi. "Bunu biliyorsun."

Havada hafif bir gerginlik vardı.

Mabel, Violet'la göz göze geldi.

Mabel, "Bize gönderdiğin kitabı çok beğendik, Vartan dayı." dedi. "Her akşam Violet'a biraz okuyorum."

Vartan dayı, "Çok iyi, çok iyi." dedi. "Size birkaç bölüm de ben okumak isterim." Zarif bir hareketle bütün pizzayı kendi tabağına geçirdi.

Kızlar ona bakıyordu.

Violet, "Bütün pizzayı yiyecek misin?" diye sordu.

"Evet."



"Her zamanki gibi iştahlısın, Vartan." Anneleri bir bardak suyu hızla içti. "İyi ki biz karnımızı doyurmuşuz."

Vartan dayı, kızlara tekrar göz kırparak, "Ben büyümekte olan bir erkeğim." dedi.

Mabel gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Bunun kaba bir hareket olduğunu biliyordu ama daha önce Vartan dayı gibi biriyle hiç tanışmamıştı. Kendine engel olamıyordu.

Onuncu Bölüm

Mabel ertesi sabah erkenden kalktı. Parmaklarının ucunda Violet'ın odasına gitti.

Violet'ın turuncu, pembe, kırmızı ve turkuaz renkli duvarları sabahın ilk ışıklarında daha da parlak görünüyordu. Yeşil perdeler rüzgârda dalgalanıyordu.

Violet derin bir uykudaydı.

Mabel, Violet'ın puantiye desenli yatağının kenarına oturup onun uyanmasını bekledi.

Mabel, Vartan dayıyı düşündü. Onda tam olarak çözemediği bir şey vardı.

Öncelikle onun fotoğrafını hiç görmemişti. Aniden bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Vartan dayı aile albümünden çıkarılmış mıydı? Eğer öyleyse neden?

Violet yatağında dönerek gözlerini açtı.

Mabel, "Merhaba." dedi.

Violet gerinip, esnedi. "Vartan dayı kalktı mı?"

Mabel başını "hayır" anlamında iki yana salladı. "Sanırım, hayır."

Violet da mı onu merak ediyordu?

Mabel, "Hey, Violet, annemin bir erkek kardeşi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Yani, dün geceden önce biliyor muydun?"

"I-ıh."

Mabel, "Ben de." dedi. "Ben onun büyük dayı olduğunu falan sanıyordum."

Violet, "O bize hediyeler gönderiyordu." dedi.

"Ama biz ona hiç teşekkür notları yazmıyorduk." Mabel kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Annemiz, bize *her zaman* başkalarına teşekkür notu yazdırır." dedi. "Bu biraz garip değil mi?"

Violet yataktan çıkıp bir tişört ve şort giydi. "Şimdi dayımı görmeye gidiyorum."

Mabel, "Hımın, bu çok da iyi bir fikir değil." dedi. "Geç kalkmak istiyor olabilir." Kız

kardeşini durdurmaya çalıştı ama Violet çoktan odadan dışarı çıkmıştı.

Mabel, Violet'ın puantiye desenli yatağına uzandı.

Yeniden düşünmek için gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra uykuya dalmıştı.

Mabel yarım saat sonra aşağı indiğinde, Violet ve Vartan dayı mutfakta birlikteydiler.

Vartan dayı, yeşil bir çizgili takım elbise ve gümüş kol düğmeli aynı beyaz gömleği giymişti. Ayakkabıları parlak yeşil deridendi. Bir melodi mırıldanıyordu.

Violet, "Krep yapıyoruz." dedi. "Vartan dayı bana öğretiyor."

Vartan dayı, paslanmaz çelikten bir kabın içinde yarım düzine malzemeyi hızla karıştırırken, "Önce karıştırıyorsun." dedi.

"Sonra döküyorsun..." Sulu hamuru sıcak kızartma tavasına döküp biraz bekledi. Krep cızırdadı. "Ve son olarak... çeviriyorsun..."

Eline metal bir spatula aldı. Krep neredeyse tavana kadar uçtu. Sonra hamur tarafı altta kalacak şekilde tavanın içine geri düştü.

Mabel şaşkınlık içinde, "*Bunu* yapmayı nereden öğrendin, Vartan dayı?" diye sordu.

Vartan dayı, Violet'a göz kırparak, "Bebek işi." dedi. Krepi tekrar çevirdi ve krep temiz bir tabağın üzerine düştü. Vartan dayı onu sıcak tutmak için fırına koydu. Sonra Violet'a döndü.

"Bir sonrakini sen yapmak ister misin?"

Violet tavanın içine hamuru döktü. Cızırdamasını bekledi ve sonra eline spatulayı aldı. "Böyle mi, Vartan dayı?"

Vartan dayı onu cesaretlendirerek, "Bileğini çalıştır." dedi.

Violet krepi çevirdi. Bir, bir buçuk metre havaya yükselip aşağı indi.

Vartan dayı, "*Çok* güzel, Violet." dedi. "Mabel, sen de çevirmek ister misin?"

Mabel hamuru dikkatli bir şekilde tavaya döktü. Sonra Vartan dayı ona spatulayı verdi.

Mabel, bu iş çok kolay olacak, diye düşündü. Violet yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Mabel, spatulayı krepin altına soktu. Krep, onun korku dolu bakışları altında, parçalanıp tavaya yapıştı.

Endişeli gözlerle Vartan dayıya baktı. Dayısı ona gülecek miydi? Ya da onu kız kardeşiyle kıyaslayacak mıydı?

Vartan dayı sakin görünüyordu. "Merak etme, yine de çok lezzetli olacak." dedi. "Hadi, yeniden deneyelim. Bu kez, birlikte yapalım."

Bir sonraki krep havaya yükseldi. Ama Vartan dayı, Mabel'ın bileğini bırakır bırakmaz, aşağı düştü. *Pat!* Etraf yine batmıştı.

Vartan dayı, krepi sakince diğerleriyle birlikte fırına koydu. "Bu, zaman ve alıştırma gerektirir."

Mabel merak ediyordu: Violet nasıl bu kadar iyi yapabilmişti?

Kız kardeşinin krep yapma konusunda kendisinden daha yetenekli olması çok can sıkıcıydı. Tam tersinin olması gerekmiyor muydu?

Krepler çok lezzetliydi. Ve sürekli yenileri geliyordu.

Mabel, dayısına, "Sen bir şef misin?" diye sordu. "Eğer öyleysen, restoranında yemek isterim."

Mabel, Vartan dayının *uzun* bir süre kendileriyle birlikte kalmasını diliyordu. O çok eğlenceli ve sevimli biriydi. Dolores teyzeden bile sevimliydi.

Violet, "Ben de." dedi.

İlk kez, iki kız kardeş tümüyle aynı fikirdeydiler.

Vartan dayı gülümsedi ve yeni bir krepi döndürerek havaya fırlattı.

On Birinci Bölüm

Mabel kahvaltıdan sonra yukarıya, odasına çıkan Vartan dayının peşinden gitti.

Havada çok güzel bir koku vardı. Mabel havayı kokladı. "Bu ne?" diye sordu.

Vartan dayı, "Banyo köpüğü." dedi. "Her sabah köpüklü banyo yaparım. Bugün naneli ve portakallı köpük kullandım. İnsana enerji veriyor."

Vartan dayı dolabını açıp, uçuk yeşil bir kravat çıkardı. Mabel, dolabın içinde uçuk sarıdan en koyu mora kadar birçok renkte bir düzine çizgili takım elbise gördü.

Dayısı bütün bu giysileri orta boyda deri bir çantaya nasıl sığdırmıştı?

Mabel dolaptaki bütün bu giysilerin, dayısının kendileriyle *çok* uzun süre kalacağı anlamına geliyor olmasını umut etti.



Vartan dayı, yatağın üzerine oturup ona sandalyeyi işaret etti. "Otur." dedi. Bacak bacak üstüne attı ve Mabel onun çoraplarındaki yıldızları gördü. Mabel, oldukça havalı, diye düşündü.

Vartan dayı, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu. "Aklında bir şey var mı?"

Şimdi ne söyleyecekti?

Mabel, "Ah... Vartan dayı..." dedi. "Ben, ah, ben... üzgünüm..."

"Ne için?" Dayısı yeniden bacak bacak üstüne attı. Mabel, bu kez çorapların üzerinde mor puantiyeler gördü.

Mabel gözlerini ovuşturdu. "Şey için, ah... biliyorsun... Ben sana hiç teşekkür notu yazmadım. Yani, hediyeler için..."

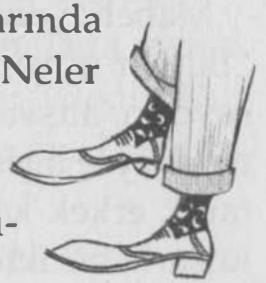


"Hediyeleri beğendin mi?"

Mabel, "Onlara bayıldım!" dedi. Gözlerini dayısının ayaklarından

ayıramıyordu. Şimdi de dayısının ayak bileğinde kısa bir an için yarım ay şekilleri belirmişti. "Violet da çok beğendi."

Dayısı gülümsedi. Çoraplarında parıldayan güneşler vardı. Neler oluyordu?



"Sen çok iyi bir kızsın, Mabel. Annenle baban seninle gurur duyuyor olmalılar."

"Ah, evet. Umarım öyledir." Beyninde bir bozukluk mu vardı? Başı dönüyordu.

Mabel, "Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Annene sormalısın."

Neyi soracaktı, *çorapları* mı? Yoksa başka bir şeyi mi? Esrarengiz şeyler gittikçe artıyordu. Mabel artık doğru düzgün düşünemiyordu.

Vartan dayı ayağa kalktı. "Bu sohbeti yaptığımıza çok memnun oldum. Hadi, aşağı inelim. Bir fincan kahve içmek istiyorum."

Vartan dayı kucağına kumaş bir peçete koyup, kahve makinesine uzandı.

Kendisine bir fincan kahve doldurdu, fincana beş çay kaşığı şeker ekleyip karıştırdı. Sonra tabağına bir sürü çörek koydu.

Mabel'ın annesi Vartan dayıyı izliyordu. "Biliyor musun Vartan, eğer geleceğini bilseydim, alışverişe çıkardım. Buzdolabında neredeyse hiçbir şey kalmadı." Kaşlarını çatarak erkek kardeşine baktı. "Ama bugün kızlarla birlikte evdeyim. Günü onlarla birlikte markette geçirmeyi hiç istemiyorum."

Vartan dayı, "Sen alışveriş yaparken, ben onlara bakabilirim." diye teklifte bulundu.

Mabel ve Violet birlikte, "*Evet!*" diye bağırdılar.

Anneleri, kardeşine, "Sana zahmet vermek istemem." dedi.

"Oh, hiç de değil. Ben onlarla birlikte zaman geçirmek istiyorum. Kim bilir, bir daha ne zaman böyle bir fırsatım olacak?" Vartan dayı kahvesini yeniden karıştırdı ve bir kaşık daha şeker ekledi.

Anneleri, "Ayrıca, okullar dört gün sonra açılıyor." dedi. "Hazırlık yapmamız gerekiyor..."

Mabel, "Anne." diye başladı. Bunu günlerdir annesine kendisi hatırlatıyordu. Ama annesi bu konuyu neden *şimdi* açıyordu?

Mabel'ın babası o sırada imdada yetişti. "Okul hazırlıkları bekleyebilir." dedi. "Kızların dayılarını tanımaları lazım. Dayılarının ziyareti çok önemli."

Anneleri, "Önemliden de *öte*." diye mırıldandı.

Babaları, "Yapma, Sandra." dedi. "Mantıklı ol."

"Mantıklı mı?" Anneleri güldü. "Eğer bilseydiniz..."

Mabel, sorunun ne olduğunu merak ediyordu. Neyi *bilseydik*?

Vartan dayıya iltimas geçen ve annelerini dışarıda bırakan bir miras mı vardı? Çatı katına kilitlenmiş bir büyük büyükbaba mı vardı? Çalıntı elmaslar mı vardı?

Vartan dayı, "Kızlar benimle güvende olurlar." diyerek onlara güvence verdi. Parmağındaki yüzükler parlıyordu.

"Güvende mi?" Mabel'ın annesi kaşlarını çattı. "Tabii ki, seninle birlikte güvende olurlar. Ben güvenden söz etmiyorum."

Babaları, "O zaman sorun nedir, Sandra?" diye sordu.

Anneleri cevap vermedi.

Babaları saate baktı. "Benim gitme vaktim geldi." Dizüstü bilgisayarını alıp ayağa kalktı. "Kızlar, umarım dayınızla güzel vakit geçirirsiniz."

Mabel, "Yani, bunun anlamı?.." diye sordu.

Babası başını "evet" anlamında salladı. "Tamam mı, Sandra?"

Anneleri içini çekti. Sonra masadan kalktı. "Benim mutfak alışverişi yapmam gerekiyor." Erkek kardeşine baktı. "Birkaç saat sonra dönerim. Onların başını belaya sokma, Vartan."

Vartan dayı, "Bu aklımdan bile geçmez." diye söz verdi.

Mabel, dayısının yüzüklerine baktı. Safir yüzüğün bir saniye önce diğer elinde olduğuna yemin edebilirdi.

On İkinci Bölüm

Mabel, dayımla ilgili tuhaf şeyleri neden sadece ben fark ediyorum, diye düşünüyordu.

Yoksa, başkaları da mı fark ediyordu? Neden bir şey söylemiyorlardı?

Şu anda, garip bir şey olmuyordu. Mabel, Violet ve Vartan dayı arka bahçede frizbi oynuyorlardı. Her şey son derece normaldi.

Çimenlerin üzerinde frizbiyi ileri geri atarlarken, Mabel, Vartan dayının yeşil deri ayakkabılarını neden değiştirmediğini merak etti. Dolabında onca giysisi bulunan birinin, mutlaka bir çift spor ayakkabısı da olmalıydı.

Vartan dayı, "Bu ayakkabılarla frizbi oynamayı seviyorum." diye açıkladı.

"Gerçekten mi?"

Violet, "Çimenlerden bile yeşiller." dedi. "Çimenler onlardan hoşlanıyor."

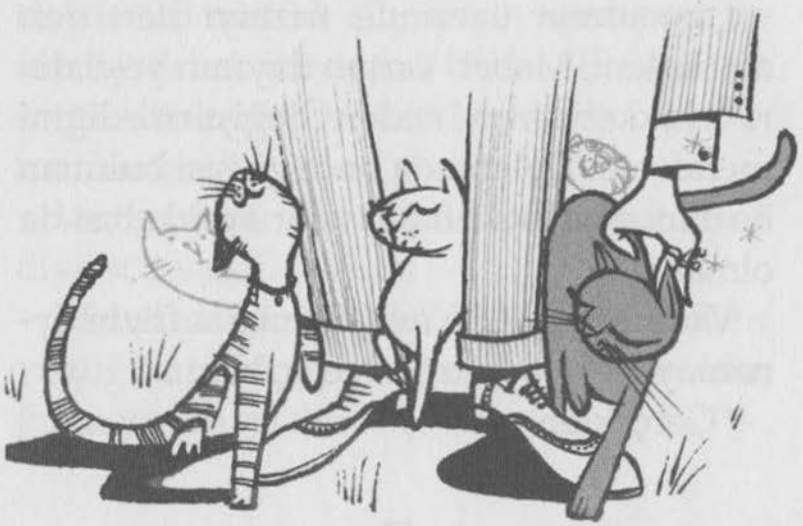
Violet'a saçma bir şey söyleme konusunda her zaman güvenebilirdiniz. Mabel, kız kardeşini susturmak için frizbiyi ona fırlattı.

Violet, "Yakaladım!" diye bağırdı.

Mabel'ın yüzü kızardı. "Böbürlenme, Violet."

Mabel, Vartan dayının *onun* kendisiyle övünen biri olmadığını düşünmesini umut etti.

Vartan dayı, bahçeye giren birkaç kediyi sevmek için diz çöktü. Kediler ona mırıldanmaya başladılar.

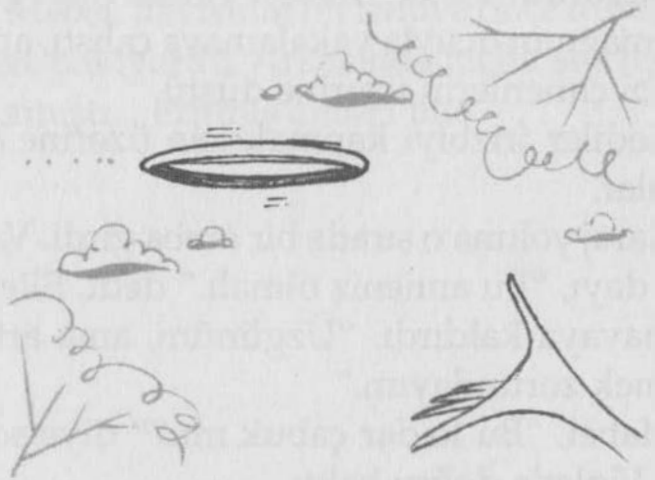


"Yakala, Mabel!" Violet, frizbiyi elinden geldiği kadar hızlı fırlattı. Frizbi bir an yalpaladıktan sonra cam pencereye doğru uçmaya başladı.

Mabel, "Oh, hayır!" diye bağırdı. Frizbiye doğru koştu. "Dur!"

Frizbi onun bu emriyle duraksar gibi oldu. Durdu, yönünü değiştirdi ve Mabel'a doğru uçmaya başladı.

Mabel zıplayıp, uzandı ve frizbiyi yakaladı. Sonra, az önce olanlara inanamıyormuş gibi frizbiye baktı.



Biraz önce frizbiye camı kırmamasını mı emretmişti? Frizbi ona itaat mı etmişti? Ama bu delilikti! Ve ayrıca bunu nasıl başarmıştı?

Vartan dayı doğrulup, Mabel'a gülümseyerek, "Vay, vay, vay." dedi. "Henüz kimse bana frizbi atmadı."

Mabel, "İşte geliyor." dedi.

Vartan dayı, parmağının ucuyla frizbiyi yakaladı. Yeşil deri ayakkabıları güneşte parlıyordu. Kediler ona kuyruklarını sallıyorlardı.

Violet, "Bana at, Vartan dayı!" dedi.

Frizbi havada âdeta süzülüyor gibi görünüyordu. Violet, frizbiyi Vartan dayı gibi parmağının ucuyla yakalamaya çalıştı, ama frizbi çimenlerin üzerine düştü.

Kediler frizbiyi kapmak için üzerine atladılar.

Garaj yoluna o sırada bir araba girdi. Vartan dayı, "Bu anneniz olmalı." dedi. Ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm, ama artık gitmek zorundayım."

Mabel, "Bu kadar çabuk mu?" diye sordu. Violet'a doğru baktı.

Mabel, kız kardeşinin olay çıkarmasını umut ediyordu. Violet ağlayıp, suratını astığında birçok insan ona hayır demekte zorlanırdı. Ama Violet bağırıp tepinmiyor, Vartan dayıyı dinlemiyordu bile.

Violet, "Pisi pisi." dedi. "Gel, pisi pisi."

Vartan dayı, Mabel'a öpücük gönderdi. "Hoşça kal." dedi. "Violet'a iyi bak."

Mabel şaşkınlık içindeydi. Vartan dayı annesine yardım etmek için mi gidiyordu, yoksa temelli mi?

Mabel cümlesini bitiremeden Vartan dayı parmaklarını şıklattı ve yok oldu.

Mabel, dayısının bir saniye önce durduğu yere bakıyordu. Arkasında hiçbir şey bırakmamıştı... ezilmiş çimen bile.

On Üçüncü Bölüm

Mabel misafir yatak odasından ağır ağır aşağı kata indi. Oda boştu, sanki Vartan dayı hiç orada kalmamış gibiydi. Çizgili bir takım elbise ya da ona uyan bir çift ayakkabı bile bırakmamıştı. Yüzükleri de yoktu, çantası da.

Banyo köpüğünün kokusu bile yok olmuştu.

Her şeyi ne zaman ve nasıl alıp götürmüştü?

Mabel, alışveriş torbalarını mutfağa taşıyan annesine, "Vartan dayı gitti." dedi.

Mabel, buhar olup uçtu, demek istiyordu. Bir insan bunu gerçekten yapabilir miydi?

Annesi, "Tam Vartan'a göre bir davranış, değil mi?" dedi. Alışveriş torbalarını mutfak tezgâhına koydu. "Geri dönecek mi?"

Mabel, "Ah." dedi. "Sanmıyorum."

"Hem de bu kadar alışveriş yaptıktan sonra." Annesi içini çekti. Pek de üzgün görünmüyordu. Aslına bakılırsa, erkek kardeşi gittiği için rahatlamış gibiydi.

Mabel, "Sence geri döner mi?" diye sordu.

"Bir orada, bir burada." Annesi mutfak malzemelerini yerleştirmeye başladı. "İşte, karşınızda Vartan."

Mabel çok dikkatli bir şekilde, "Hep böyle ortadan kaybolur mu?" diye sordu.

Annesi, "Her zaman." dedi. "Çocukken benim başımı ne kadar sık belaya soktuğuna inanamazsın. Onun bakımına yardım etmek tam bir kâbustu!"

Mabel, "Tahmin edebiliyorum." dedi. Dolaba bir tahıl gevreği kutusu koydu. "Yani birden yok oldu? *Puf!* Öyle mi?"

Annesi aniden durdu. "Sen neden söz ediyorsun, Mabel?"

"Biliyorsun..."

Annesi, Mabel'la göz göze gelmiyordu.



Mabel, "Anne?" dedi. "Dayım birkaç dakika önce buhar olup uçtu. Ve başka şeyler de yaptı."

Annesi buzdolabının kapağını açıp, meyve suyu ve süt kutularını koydu.

Mabel, "Neden Vartan dayıdan hiç söz etmiyorsun?" diye sordu. "Onun erkek kardeşin olduğunu ben neden bilmiyorum? Fotoğraf albümlerimizde neden onun hiç resmi yok?"

Annesi, "Bu çok karmaşık bir konu." diye mırıldandı. Sebze torbalarını buzdolabının sebzeliğine koymaya başladı.

"Vartan dayıyla ilgili sır ne, anne?" Annesi cevap vermeyince Mabel, "Neden bana anlatmıyorsun?"

"Oh, Tanrım." Annesi ağlayacak gibiydi.

Mabel, "Lütfen." diye ısrar etti.

Annesi alçak sesle, "Sihir." dedi. "Vartan'ın sihir yapma yeteneği var."

Mabel, "Sihir." diye tekrar etti.

"Vartan'ın çok küçük yaşlardan beri sihir yapma yeteneği var. Bu yeteneği, ailemize

sıkıntı vermekten başka bir işe yaramadı. Neler yapabildiğini bilmiyorum ve sormak da istemiyorum."

Mabel, "Demek, ailemizde bir sihirbaz var." dedi. "Biliyordum! Çok heyecanlıydı." Ama aynı zamanda da şaşırtıcıydı.

Annesi, "Tanrı'ya şükür, Dolores ve bende bu yetenek yok." dedi. "Ama genlerimizde var. Bu yetenek küçük yaşlarda ve özel bir durumda ortaya çıkıyor. Doğum gününde, okul başlarken ya da uzun bir yolculukta."

Mabel umutla, "Yani, *ben* sihirbaz olabilir miyim?" diye sordu.

Annesi ürperdi. "Sihir yeteneğine sahip olmak istemezsin. Bu korkunç bir şey. İnan bana, Vartan benim çocukluğumu mahvetti."

"Peki Violet?"

"Hayır, lütfen!" Annesi elini havaya kaldırdı. "Tüm kalbimle, sende ya da Violet'ta sihir yeteneği olmamasını umut ediyorum. Burada normal bir hayat yaşamaya çalışıyoruz."

"Ama Vartan dayı..."

"Birden ortaya çıkıp sorun çıkarmak tam Vartan'a göre bir şey. Her zaman böyleydi ve her zaman da böyle olacak."

"Babam biliyor mu?"

"Pek sayılmaz." Annesi ilk defa biraz utanmış gibi görünüyordu. "Vartan'la benim pek iyi geçinemediğimizi biliyor ama ona her ayrıntıyı anlatmadım. Yani, sihir kısmını."

Mabel heyecanla, "Ama sence babamın bilmesi gerekmiyor mu?" dedi. "Yani, ailede sihirbazlık yeteneğinin olması çok büyük bir şey..."

Mabel hâlâ buna inanamıyordu. Ve annesinin böylesine önemli bir sırrı bu kadar uzun süre saklamış olmasına da inanamıyordu.

Anne, "Hayır, babanızın bilmesi gerektiğini *düşünmüyorum*. Sen de sakın ona söyleme!" dedi. "Bana, söylemeyeceğine söz ver."

Mabel isteksizce, "Söz veriyorum." dedi.

"Artık benim en büyük sırrımı biliyorsun. Sakın kimseye anlatma, bu konu hakkında konuşma ve hepsinden önemlisi başka soru sorma. Bunu anlayacak kadar olgun olduğunu biliyorum. Bir daha S ile başlayan o kelimeden söz etmek istemiyorum. Bu çok tatsız bir konu."

Annesi bir tahıl gevreği kutusu alıp dolaba koydu. "Oh... ve son bir şey, Mabel." dedi. "Eğer kız kardeşin sana sihir hakkında bir şey sorarsa, ona *hiçbir şey* anlatma."

On Dördüncü Bölüm

Sadece beş sıradan harfi olan basit bir kelime, son birkaç gündür yaşanan şaşırtıcı, kafa karıştırıcı ve sıra dışı olayları açıklıyordu.

Parmak değiştiren yüzükler: *Sihir.*

İlginç çoraplar: *Sihir.*

Buzdolabındaki cüzdan: *Sihir.*

Kaybolan görüntü: *Sihir.*

Çözülen bağcıklar: *Sihir.*

Bir buçuk metre yükseğe fırlayan krepler: *Sihir.*

Havada yön değiştiren frizbi: *Sihir.*

Karışık pizza: *Belki sihir.*

Vartan dayının ortadan kaybolması: *Kesinlikle sihir.*

Aynı basit kelime, annesinin Dolores teyzeyle yaptığı gizemli konuşmayı da açıklıyordu. Bir de Vartan dayının ziyaretini.

Vartan dayı on yıl ortadan kaybolduktan sonra neden aniden onları ziyaret etmeye karar vermişti? *Sihir.*

Mabel sonunda anlamıştı. Şimdi, yeni okul yılı başlarken, birisinin sihir yeteneği ortaya çıkmak üzereydi.

Mabel kendi yeteneğinin ortaya çıkacağını düşünüyordu. Sonuçta, frizbiyi durdurup, camı kırmasını engellemişti. Büyük bir ihtimalle, ayakkabı bağcıklarını da kendisi çözmüştü.

Dayısının yaptığı sihirleri fark eden tek kişi kendisiydi, tabii bu konuyu tüm hayatı boyunca bilen annesi dışında.

Ama sade bir pizzayı, karışık pizzaya *neden* dönüştürdüğünü bilmiyordu. Bunun nedeni büyük ihtimalle deneyimsizliğiydi.

Mabel sırtüstü yatağına uzanıp gözlerini kapadı. Sihir yeteneği şimdi ne yapacaktı? Ya aniden tavana doğru uçmaya başlarsa?

Her zaman gizliden gizliye bunu yapmak istemişti.

Ama ya onu birisi görürse? Örneğin, sihirden haberi olmayan babası gibi. Bu şok ona çok fazla gelebilirdi.

Neyse ki babası şu anda işteydi, ama Mabel'ın yine de çok dikkatli olması gerekiyordu.

Sihir yeteneğini alıyor olması iyi bir şeydi. Bunu, sorumluluklarını bilerek kullacaktı. Bu yeteneğinin kimseyi üzmemesine dikkat edecekti.

Annesinin sırrını saklayacaktı, bunu yapmak istemese de.

Mabel, Vartan dayının sihir yeteneğini nasıl kullanabileceğine dair herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını merak ediyordu.

Bir kullanma kılavuzu çok iyi olurdu.

Ya da bir kurallar kitabı veya bir sihir kitabı.

Belki de soru sormak için arayabileceği bir danışma hattı olabilirdi.

Sihir yeteneğinin üçüncü sınıfta verilen En Yardımsever Öğrenci Ödülü'nü almasına engel olmamasını umut etti.

Simone çok kıskanacaktı. Mabel sırrını ona alıştırarak söylemeliydi. Tabii ki Simone ilk önce sırrını saklayacağına dair yemin etmeliydi.

Keşke, babasına anlatabilseydi! Daha önce babasından hiçbir şey saklamamıştı. Şimdi bu onu çok üzüyordu.

Mabel ayağa kalktı. Dayısı arkasında bir bilgi bırakmış mı diye evi arasa, iyi olacaktı.

Aniden ipucunun nerede olduğunu anladı. Büyük ihtimalle dayısının kendisine ve Violet'a gönderdiği masal kitabının içindeydi. Belki de bu yüzden onlara habersiz ziyaretinden önce kitabı göndermişti.

Mabel, Violet'ın odasının kapasını tıklattı. İçeriden ses gelmeyince kapıyı açtı.

İçeride tuhaf bir şey oluyordu.

Vartan dayının kitabı havada uçuyordu.

Violet bağdaş kurmuş oturuyordu. Heyecandan âdeta nefesi kesilmişti.

Kitap havada zikzaklar çiziyordu. Aniden mobilyalara çarpıp, raflardaki oyuncakları yere düşürdü.

Mabel, "*Violet!*" diye bağırdı. "Sana kitaplara iyi bakman konusunda ne söylemiştim?" Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Violet, "Sayfaları kıvırmıyorum." diye itiraz etti. Kitap kucağına düşüp orada kaldı.

Violet ellerini havaya kaldırdı. "Ellerim temiz. Önce ellerimi yıkadım."

Mabel, "Kitabı ver, bakacağım." dedi. Biraz önce kitabın yaptıklarını ya da bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu.

Mabel yatağın üzerine oturdu ve masal kitabını inceledi. Kapağındaki küçük bir çöküntü dışında, kitap hâlâ çok iyi bir durumdaydı.



Mabel sırf meraktan, parmağını kitaba doğrultup birkaç kelime mırıldandı. Ama kitap hareket etmedi.

Alçak sesle, "Ben de böyle düşünmüştüm." dedi.

Sihirle yapabileceği bir sürü harika şeyi düşündü. Karışık pizzaları sade pizzalara dönüştürmek gibi. Okulda bütün kurşun kalemlerin uçlarını bir defada açmak gibi. Kimse görmeden, mahallenin etrafında uçmak gibi.

Ama onun sihir yapma yeteneği yoktu. Violet'ın vardı.

Sihir yapabilen Violet idi.

Her şeyi Violet yapmıştı.

Bu yüzden karışık pizza gelmişti, bu Violet'ın en sevdiği pizzaydı.

Bu yüzden ilk seferinde bir profesyonel gibi krepleri çevirebilmişti.

Bu yüzden buzdolabındaki cüzdanı bulmuştu.

Frizbiyi kendisi durdurmamıştı. Onu durduran tabii ki Vartan dayıydı. Hatta belki de Violet.

Violet ayağa fırladı. "Bana yeni bir bölüm okuyacak mısın, Mabel?"

"Eğer sessizce oturup, bir sürü soru sormazsan ve kitaba dokunmazsan okurum."

Mabel derin bir nefes aldı.

Ne yapacağı belli olmayan, dağınık, kendi kurallarını koyan, eğlenceyi seven, arkadaş-çalan, cüzdan-bulan, çılgın kız kardeşinin sihir yapma yeteneği vardı.

Aman Tanrım, Mabel'ın başı dertteydi.